

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 102.198 van 20 december 2001
in de zaak A. 95.243/VII-22.719**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense origine, op 5 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 3 augustus 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 augustus 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 27 september 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 6 juli 2001 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 2 januari 1999 en verklaarde zich op 5 januari 1999 vluchteling.

1.2. Op 3 augustus 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 10 augustus 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 10 november 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is.

Betrokkene, volgens zijn verklaringen geboren in Kirovabad in Azerbeidzjan en van Armeense origine, verklaarde op het Commissariaat-generaal Azerbeidzjan te hebben verlaten daar bij er problemen had omwille van zijn Armeense origine. Betrokkene zou daarom in 1995 naar Duitsland vertrokken zijn waar hij asiel vroeg. Betrokkene zou een negatieve beslissing gekregen hebben. Hij zou hiertegen beroep aangetekend hebben, maar zou de beslissing niet afgewacht hebben daar hij zich ongerust maakte over zijn echtgenote A. R. en kind die tijdens zijn verblijf in Duitsland immers naar Rusland waren gereisd. Betrokkene zou in Duitsland contact opgenomen hebben met de Russische ambassade die hem echter niet de nodige documenten wilden verschaffen

om naar Rusland te reizen. Vervolgens zou betrokkene zich tot de Armeense ambassade gewend hebben die de nodige documenten zou verschaft hebben om naar Armenië te reizen. Betrokkene zou aldus in november of december 1997 Duitsland verlaten hebben en bij zou twee weken bij zijn zus in Armenië verbleven hebben alvorens naar Rusland te vertrekken. In januari 1998 zou hij in Rusland door de politie tegengehouden zijn bij een identiteitscontrole. Hij zou een som geld moeten betalen hebben. Drie weken later zou betrokkene op de markt meegenomen zijn naar het politiebureau waar men zou gezegd hebben dat hij het land moest verlaten. Een familielid, M. genaamd, en de baas van de markt zouden betaald hebben voor zijn vrijlating. Begin december 1998 zou betrokkene opnieuw meegenomen zijn naar het militair bureau. Hij zou geslagen zijn en men zou hem gezegd hebben dat hij het land moest verlaten. Betrokkene zou vervolgens beslist hebben te vertrekken. Om financiële redenen zou betrokkene echtgenote niet meegereisd zijn. Betrokkene zou hier aangekomen zijn op 27 of 28 december 1998 en vroeg op 5 januari 1999 asiel aan. Betrokkene is in het bezit van zijn geboorteakte, rijbewijs, een kopie van de huwelijksakte van zijn ouders, kopie van een getuigschrift van middelbare school, attest (kopie) waaruit blijkt dat het appartement niet op naam van betrokkene maar op naam van zijn vader staat, een attest (kopie) waaruit blijkt dat betrokkene vader pensioen kreeg in Azerbeidzjaanse Socialistische Sovjet Republiek.

Vooreerst dient gesteld te worden dat betrokkene verklaringen op het Commissariaat-generaal zwaarwichtig tegenstrijdig zijn met zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken zodat aan zijn asielrelaas geen geloof meer kan gehecht worden. Zo stelde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat hij begin december 1998 in Stavropol (Rusland) meegenomen werd naar het militair bureau en geslagen werd. Hij zou de volgende dag vrijgelaten zijn (verhoorverslag Commissariaat-generaal, p. 96b). Dit terwijl betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken zowel de vraag of hij een aanslag ondergaan had op zijn fysieke integriteit als de vraag of hij opgesloten werd negatief beantwoordde. Bijgevolg kan reeds ernstig getwijfeld worden aan de waarachtigheid van dit incident. Verder stelde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat hij in Duitsland asiel vroeg. Hij stelde er van begin 1995 tot 1997 gebleven te zijn (verhoorverslag Commissariaat-generaal, p. 1 en 2a). Hij zou er een negatieve beslissing gekregen hebben en zou dan naar Armenië gegaan zijn waar zijn zus was (verhoorverslag, p. 3b). Betrokkene verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken echter expliciet dat hij nooit elders asiel vroeg. Volgens zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken zou hij in 1990 twee maanden in Nagorno Karabach gewoond hebben en hij zou vervolgens naar Rusland gegaan zijn tot zijn vertrek op 25 of 26 december 1998 naar België. Deze leugenachtige verklaring van betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken ondermijnt verder zijn geloofwaardigheid. Ook stelde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn huis afbrandde, terwijl hij naliet dit te vermelden op het Commissariaat-generaal.

Verder kan getwijfeld worden aan de familieband tussen betrokkene en zijn echtgenote. Zo verklaarde hij op het Commissariaat-generaal zijn exacte huwelijksdatum niet te weten; hij twijfelde aan de geboortedatum van zijn echtgenote en hij stelde dat zijn zoon geboren is in september (verhoorverslag Commissariaat-generaal, p. 6b en 7a). Op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde hij dat zijn zoon op 7 mei 1981 geboren werd (verhoor Dienst Vreemdelingenzaken vraag 14) en hij gaf eveneens een exacte geboortedatum van zijn vrouw op.

Bovendien verklaarde betrokkene van de Armeense ambassade in Duitsland een document te hebben ontvangen waardoor hij Armenië mocht binnenreizen. Men zou hem eveneens gezegd hebben dat hij in Armenië kon blijven als hij zich bij zijn aankomst meldde bij de administratie die zich bezighield met vluchtelingen (verhoorverslag Commissariaat-generaal, p. 4). Dit zou betrokkene niet gedaan hebben maar hij zou zijn echtgenote in Rusland gaan vervoegen zijn. Betrokkene verklaarde niet in Armenië te willen wonen daar hij bang is voor zijn vrouw die van Azerische origine is. Wat dit betreft, beschikt het Commissariaat-generaal echter over informatie waaruit blijkt dat personen van Azeri-origine heden ten dage in Armenië niet vervolgd worden omwille van hun origine (antwoord British Helsinki Human Rights Group dd. 29 oktober 1999, antwoord van Kaukasische afdeling van Human Rights Watch dd. 14 oktober 1999; antwoord van Amnesty International dd. 5 oktober 1999; antwoord van de Sakharov Armenian Human Rights Foundation dd. 4 oktober 1999).

De documenten die betrokkene op het Commissariaat-generaal voorlegde (geboorteakte, rijbewijs, huwelijksakte van zijn ouders, kopie van een getuigschrift van middelbare school, attest (kopie) waaruit blijkt dat het appartement niet op naam van betrokkene maar op naam van zijn vader staat, een attest (kopie) waaruit blijkt dat betrokkene vader pensioen kreeg in Azerbeidzjaanse Socialistische Sovjet Republiek) raken niet de kern van betrokkene's asielrelaas en kunnen bovenstaande vaststellingen dan ook niet weerleggen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 3 augustus 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat als volgt luidt:

"Schending van het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat de bestreden beslissing het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, nu blijkt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen compleet is voorbij gegaan aan de essentie van de asielaanvraag van verzoeker, namelijk het feit dat verzoeker in zijn land van afkomst, Azerbeidzjan, en Rusland, waar hij de laatste jaren verbleef, wegens zijn Armeense origine zodanig gediscrimineerd en vervolgd werd dat hij een terechte vrees had dat zijn leven, fysieke integriteit of vrijheid in gevaar verkeerde.

Dat verzoeker door middel van de neergelegde stukken (geboorteakte, rijbewijs, een kopie van de huwelijksakte van zijn ouders, kopie van een getuigschrift van middelbare school, attest (kopie) waaruit blijkt dat het appartement niet op naam van verzoeker maar op naam van zijn vader staat, een attest (kopie) waaruit blijkt dat verzoekers vader pensioen kreeg in Azerbeidzjaanse Socialistische Sovjet Republiek) afdoevend heeft bewezen dat hij afkomstig is uit Azerbeidzjan en van Armeense origine is.

Dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de bestreden beslissing nalaat een onderzoek uit te voeren naar de nationaliteit van verzoeker en de mogelijke vervolging van verzoeker wegens zijn Armeense origine in Azerbeidzjan, land waarvan hij afkomstig is en in de Russische Federatie, land waar hij de laatste jaren verbleef.

Dat de argumentatie in de bestreden beslissing aangaande de bedrieglijke asielaanvraag van verzoeker de eenzijdige beoordeling typeert dewelke de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan de aanvraag van

verzoeker heeft gegeven waar hij juist een gecombineerde benadering van het dossier had moeten doen, gelet op het feit dat de problemen van verzoeker in hoofdorde voortspuit uit zijn Armeense origine (is), waardoor hij in zijn land van afkomst, Azerbeidzjan, en het land waar hij de laatste jaren verbleef, de Russische Federatie, geconfronteerd werd met discriminatie en vervolging.

Dat van een gespecialiseerd(e) administratie zoals het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen mag verwacht worden dat zij zorgvuldiger en met meer wetenschappelijke precisie haar beslissing motiveert.

Dat in casu dient vastgesteld te worden dat essentiële elementen van de asielaanvraag van verzoeker niet afdoende onderzocht en beoordeeld werden.

Dat de bestreden beslissing het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, nu blijkt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen compleet is voorbij gegaan aan de essentie van de asielaanvraag van verzoeker, namelijk het feit dat verzoeker in zijn land van afkomst, Azerbeidzjan, en de Russische Federatie, waar hij de laatste jaren verbleef, wegens zijn Armeense origine zodanig gediscrimineerd en vervolgd werd dat hij een terechte vrees had dat zijn leven, fysieke integriteit of vrijheid in gevaar verkeerde.";

Overwegende dat artikel 1, A (2) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève), wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1, A (2) van het verdrag van Genève niet dienstig kan invoeren;

Overwegende dat de verzoekende partij eveneens opwerpt dat de bestreden beslissing artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) schendt; dat genoemd artikel de minister van Binnenlandse Zaken de bevoegdheid toekent in bepaalde omstandigheden bepaalde vreemdelingen die zich vluchteling hebben verklaard, al dan niet toe te laten in die hoedanigheid in het Rijk te verblijven; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen krachtens de artikelen 63/2 en 63/3 van de Vreemdelingenwet deze beslissing kan bevestigen, na dringend beroep; dat in casu de commissaris-generaal de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken heeft bevestigd; dat echter niet wordt ingezien, en de verzoekende partij verduidelijkt dit ook niet, op welke manier de bestreden beslissing welk onderdeel van artikel 52 zou hebben geschonden; dat het middel niet de voldoende duidelijke omschrijving van de vermeende overtreden rechtsregel bevat noch voldoende duidelijk de wijze omschrijft waarop de bestreden handeling die regel zou hebben geschonden; dat dit onderdeel van het middel niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden en niet ontvankelijk is;

Overwegende dat de in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het eerste deel van die beslissing op uitgebreide wijze én uiterst gedetailleerd de verklaringen die de verzoekende partij tijdens de diverse verhoren in het kader van de asielprocedure heeft afgelegd, uiteenzet; dat vervolgens de bevindingen worden weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de hand van deze vaststellingen ten slotte concludeert dat de asielaanvraag van betrokkene bedrieglijk is; dat bijgevolg dient te worden besloten dat de bestreden beslissing blijkt te zijn genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat deze de bestreden beslissing blijken te kunnen dragen en derhalve afdoende en deugdelijk zijn; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij kennis heeft genomen van de bevindingen, vaststellingen en conclusies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die hebben geleid tot de bestreden beslissing, aangezien zij deze bij de uiteenzetting van haar middel betreft; dat, nu blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing kent, het middel, voorzover het gesteund is op de schending van de aangehaalde wetsbepalingen, niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende dat de verzoekende partij tenslotte een schending van de zorgvuldigheidsplicht inroept; dat zij stelt dat de commissaris-generaal compleet is voorbijgegaan aan de essentie van haar asielaanvraag en heeft nagelaten een onderzoek uit te voeren naar haar nationaliteit en de mogelijke vervolging wegens haar Armeense origine; dat de verzoekende partij opmerkt dat zij bovendien door middel van de neergelegde stukken afdoende heeft bewezen dat zij afkomstig is uit Azerbeidzjan en van Armeense origine is;

Overwegende dat, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, de commissaris-generaal de asielaanvraag van de verzoekende partij niet als bedrieglijk heeft aangemerkt omdat zij niet uit Azerbeidzjan afkomstig of van Armeense origine zou zijn; dat de beslissing van de commissaris-generaal integendeel gebaseerd is op de volgende motieven:

- de opeenvolgende verklaringen van de verzoekende partij zijn aangetast door zwaarwichtige tegenstrijdigheden
- er bestaat twijfel over de familieband tussen de verzoekende partij en haar beweerde echtgenote

- de verzoekende partij kreeg de kans zich in Armenië te vestigen, maar deed dit volgens haar verklaringen niet doordat zij vreesde voor haar vrouw die Azeri is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt echter dat personen van Azeri-origine in Armenië niet vervolgd worden
- de door de verzoekende partij neergelegde documenten raken de kern van het asielrelaas niet en kunnen de gedane vaststellingen niet weerleggen;

Overwegende dat de verzoekende partij geen van de motieven waarop de bestreden beslissing steunt betwist; dat zij enkel stelt dat de commissaris-generaal de essentiële elementen van haar asielaanvraag, namelijk de discriminatie omwille van haar Armeense origine in Azerbeidzjan en in Rusland, niet afdoende heeft onderzocht en beoordeeld; dat de commissaris-generaal op basis van de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen naar recht en rede tot de conclusie komt dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde discriminatie en dat verder onderzoek ervan dan ook overbodig is;

Overwegende dat de stelling van de verzoekende partij, dat de commissaris-generaal in casu onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan, niet kan worden bijgevalen; dat het oordeel van de commissaris-generaal om de asielaanvraag van verzoeker als bedrieglijk te bestempelen niet kennelijk onredelijk is, gelet op de feitelijke gegevens van het dossier; dat het enig middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig december tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.